

VERNISÁŽE

A vedle mě týmž snem, snem časovaným
k vyhasnutí před novým dnem hopsá si a skotačí
zásobník dětských těl.

Zanikají a zjevují se ve štafetě, konají pod parou
vlídné drezury svého otce, než přistoupí matka
k jeho těkavé siluetě, než s kanystrem Zdravas
Maria obejde ho.

Výbuch je požrán hlukem projíždějícího vlaku,
který se po deseti letech dočkal, sám bych neměl
tolik trpělivosti, celou dekádu podniká výpady,
když kreslím si své, myslím si své a sním.

Sním, avšak přežil jsem tátu, a tedy pravda je
taková, že reálným bytím pokračuji v jeho skicách,

zde například tvář dospívající dcery, které jsem
doteď nebyl s to dát facku, moje žena nás tu obejde
s kávou – Je něco špatně, drahý? Ptá se mile
a dolévá.

Já nevím. Nerad bych jednou v pokoji Agáty držel
pod krkem chlapa, kterému ulétla ruka, aniž by
chtěl.